

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: Ing. Z. J.**, zastoupeného JUDr. Janou Svatoňovou, advokátkou se sídlem Jilská 7, Praha 1, proti **žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **J. K.**, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 12. 2007, č. j. OÚPSŘ 283/2007 - rozh., a ze dne 6. 12. 2007, č. j. OÚPSŘ 238/2007 - 300 - rozh., ve věci řízení o odstranění stavby, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2008, č. j. 59 Ca 13/2008 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále též „krajský soud“), kterým tento soud ve výroku I. odmítl jeho žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „správní orgán“), ze dne 4. 12. 2007, č. j. OÚPSŘ 283/2007 - rozh., a ve výroku II. odmítl žalobu proti rozhodnutí téhož správního orgánu ze dne 6. 12. 2007, č. j. OÚPSŘ 238/2007 - 300 - rozh.

Shora uvedeným rozhodnutím správního orgánu ze dne 4. 12. 2007, č. j. OÚPSŘ 283/2007 - rozh., bylo rozhodnuto následovně: ve výroku 1) bylo odvolání

stěžovatele proti usnesení Magistrátu města Liberec, Stavebního úřadu v Liberci, ze dne 27. 6. 2007, č. j. SUSR/7130/106 383/07-nosko, CJ MML 115287/07, jímž bylo stěžovateli oznámeno zahájení řízení o odstranění stavby oplocení domu č. p. 1000 v Liberci – Vratislavice nad Nisou, zamítnuto dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a předmětné usnesení potvrzeno; ve výroku 2) bylo odvolání další účastnice řízení A. J. proti témuž usnesení zamítnuto jako opožděné.

Rozhodnutím správního orgánu ze dne 6. 12. 2007, č. j. OÚPSŘ 238/2007 - 300 - rozh., bylo ve výroku A) rozhodnutí Magistrátu města Liberec, Stavebního úřadu v Liberci, ze dne 23. 8. 2007, č. j. SUSR/7130/106383/07-nosko, CJ MML 149457/07, kterým bylo stěžovateli a A. J. nařízeno odstranění staveb specifikovaných ve výroku rozhodnutí a dále jim byla uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení, změněno způsobem uvedeným pod body 1), 2), 3) a 4). Ve výroku B) bylo konstatováno, že v částech rozhodnutí Magistrátu města Liberec, Stavebního úřadu v Liberci, ze dne 23. 8. 2007, č. j. SUSR/7130/106383/07-nosko, CJ MML 149457/07, nedotčených změnou provedenou výrokem pod bodem A), se toto rozhodnutí potvrzuje. Ve výroku C) bylo odvolání stěžovatele dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné zamítnuto.

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. c), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel se domnívá, že řízení před krajským soudem trpí zmatečností, která spočívá v tom, že chyběly podmínky řízení. Za situace, kdy dle krajského soudu žaloba neobsahovala ve vztahu k výroku C) rozhodnutí správního orgánu ze dne 6. 12. 2007, č. j. OÚPSŘ 238/2007 - 300 - rozh., který se jediný týká subjektivních veřejných práv stěžovatele, žádný žalobní bod, což je nedostatkem podmínek řízení a vadou podání, jelikož z ust. § 71 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod, měl být tento nedostatek podmínek řízení podle názoru stěžovatele odstraněn, a to na základě výzvy soudu dle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. Protože krajský soud tak neučinil, stěžovatel je přesvědčen, že došlo ke zmatečnosti řízení před krajským soudem. Stěžovatel dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nesrozumitelnost, která podle jeho názoru spočívá v tom, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícího se rozhodnutí správního orgánu ze dne 6. 12. 2007, č. j. OÚPSŘ 238/2007 - 300 - rozh., nepřesně uvedl některá data. Jednalo se o nesprávné datování odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města Liberec, Stavebního úřadu v Liberci, ze dne 23. 8. 2007, č. j. SUSR/7130/106383/07-nosko, CJ MML 149457/07, které bylo datováno dnem 19. 12. 2007. A dále mělo být uvedeno odlišné datum odvolání stěžovatele („... proto bylo jeho odvolání datované dnem 12. 9. 2007 a 14. 9. 2007 zamítnuto ...“), což se podle stěžovatele ve výsledku jeví jako zjevná nesrozumitelnost, která má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu. V části odůvodnění týkající se odvolání podaného stěžovatelem a A. J. proti rozhodnutí Magistrátu města Liberec, Stavebního úřadu v Liberci, ze dne 23. 8. 2007, č. j. SUSR/7130/106383/07-nosko, CJ MML 149457/07, shledává stěžovatel další důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu. Předmětný soud při posuzování včasnosti podaného odvolání stěžovatele uvádí přesná data, kdy mu bylo rozhodnutí správního orgánu doručeno a kdy uplynula lhůta k odvolání. V případě

odvolání podaného A. J. se však krajský soud omezuje pouze na konstatování, že odvolání bylo podáno včas, bez uvedení jakýchkoliv konkrétních časových údajů, čímž dle názoru stěžovatele byla vyloučena možnost přezkoumat tato tvrzení krajského soudu, „když je dost pravděpodobné, že obě odvolání byla podána ve stejný den.“ Stěžovatel se domnívá, že při posuzování podaných odvolání pochybil i správní orgán. Kromě toho, že se dopustil stejné chyby jako krajský soud, když dostatečně přesně neodůvodnil včasnost, resp. opožděnost odvolání podaných stěžovatelem a A. J., má stěžovatel za to, že správní orgán nepostupoval správně ani co se týče rozhodnutí o odvolání stěžovatele, když toto bylo zamítnuto bez toho, aby se žalovaný tímto odvoláním blíže zabýval. Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl zrušení usnesení krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření ze dne 6. 8. 2008 uvedl, že se neztotožňuje s námitkami uvedenými v kasační stížnosti, neboť na rozdíl od stěžovatele je toho názoru, že při vydání napadeného usnesení bylo ze strany krajského soudu postupováno v souladu s příslušnými ustanoveními s. ř. s. Správní orgán shodně s názorem krajského soudu trvá na tom, že usnesení o zahájení řízení o odstranění stavby je dle ust. § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť jde o procesní úkon upravující vedení řízení. Správní orgán se rovněž shoduje s názorem krajského soudu, že ani jeden ze žalobních bodů uplatněných stěžovatelem se nevztahuje k výroku C) žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu, ve kterém jediné bylo rozhodováno o subjektivních veřejných právech stěžovatele v odvolacím řízení, a proto nebylo možné v soudním přezkumu pokračovat. S ohledem na shora uvedené proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

Podle ust. § 68 písm. e) s. ř. s. žaloba je nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle ust. § 70 písm. c) s. ř. s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

Podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí

za nezákonné nebo nicotné.

Podle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. k žalobě žalobce připojí jeden opis napadeného rozhodnutí. Žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.

K první námitce stěžovatele, dle které řízení před krajským soudem bylo zmatečné, neboť krajský soud neodstranil postupem dle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. chybějící žalobní bod ve vztahu k výroku C) rozhodnutí správního orgánu ze dne 6. 12. 2007, č. j. OÚPSŘ 238/2007 - 300 - rozh., který se jediný týkal subjektivních veřejných práv stěžovatele, uvádí Nejvyšší správní soud následující:

Zmatečnost řízení před soudem může v souladu s ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. spočívat toliko v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Stěžovatel proto musí v kasační stížnosti uvést, která z podmínek řízení chyběla, ať již nedostatek pravomoci soudu k projednání a rozhodnutí věci, či nedostatek způsobilosti být účastníkem řízení, nebo nedostatek procesní způsobilosti, popř. nedostatky v zastoupení těch, kteří nemohli před soudem vystupovat, či který soudce a z jakého důvodu měl být z rozhodování vyloučen apod. Vzhledem ke skutečnosti, že tvrzení stěžovatele se nikterak netýkají těchto okolností, nelze v souzené věci o zmatečnosti řízení před krajským soudem hovořit.

Z výše uvedených tvrzení stěžovatele však vyplývá, že krajský soud se spíše než zmatečnosti řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. mohl dopustit jiné vady řízení před soudem, jež měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu [ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], když dle stěžovatele nepostupoval dle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s., aby odstranil chybějící žalobní bod ve vztahu k výroku C) rozhodnutí správního orgánu ze dne 6. 12. 2007, č. j. OÚPSŘ 238/2007 - 300 - rozh.

K tomu, aby se zdejší soud mohl plně vyjádřit k této stížní námitce, považuje za nezbytné uvést, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu (ust. § 65 a násl. s. ř. s.) musí kromě základních náležitostí podání podle ust. § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. též obsahovat náležitosti žaloby podle ust. § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Jednou z vlastních náležitostí žaloby je pak i uvedení tzv. žalobních bodů [ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Tyto žalobní body musí obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné, přičemž každá žaloba musí obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz smysl 2. věty ust. § 71 odst. 2 s. ř. s.) (Blíže viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 - 48, či rozsudek téhož soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaného pod č. 835/2006 Sb. NSS, potom vyplývá, že „*ličení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně*

individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. ... Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“

Ze shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu je tedy patrné, že je na žalobci, aby vylíčil, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či jakých nezákonností se tento orgán dopustil. O důležitosti aktivity na straně stěžovatele v oblasti správního soudnictví pojednává i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 6 As 2/2003 - 66, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že pokud účastníci řízení chtějí být v řízení úspěšní, musejí svou aktivní činností přispět k tomu, aby soud měl dostatek skutkového materiálu pro své rozhodnutí. K tomu mohou pomoci splněním své povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní. Pokud účastníci řízení tyto své povinnosti nesplní, soudní rozhodnutí vyzní v jejich neprospěch.

Vzhledem ke skutečnosti, že žaloba ze dne 14. 2. 2008, podaná k poštovní přepravě dne 15. 2. 2008, kterou stěžovatel napadl shora vymezená rozhodnutí správního orgánu, neobsahovala kromě rozsáhlých rekapitulačních částí ve vztahu k výroku C) rozhodnutí správního orgánu ze dne 6. 12. 2007, č. j. OÚPSŘ 238/2007 - 300 - rozh., který se jako jediný týkal subjektivních veřejných práv stěžovatele, jak ostatně uvedl i krajský soud, ani jeden žalobní bod ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nelze na pozadí výše uvedeného hovořit o splnění povinnosti tvrzení na straně stěžovatele. Pokud se stěžovatel v této souvislosti domnívá, že krajský soud byl povinen jej v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. a), resp. § 37 odst. 5 s. ř. s., vyzvat k odstranění vad podání, je tato jeho domněnka lichá, neboť takový postup by byl na místě za situace, kdy by podaná žaloba obsahovala alespoň jeden žalobní bod ve vztahu k výroku C) rozhodnutí správního orgánu ze dne 6. 12. 2007, č. j. OÚPSŘ 238/2007 - 300 - rozh. Tento nedostatek nebyl po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání a rozšíření žaloby dle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s., která marně uplynula dne 21. 2. 2008, tedy krátce po podání žaloby, odstranitelný, předmětný návrh stěžovatele proto nebyl meritorně projednatelný a z tohoto důvodu nebylo možné v řízení pokračovat.

Tento závěr potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS, v němž zdejší soud uvedl následující: „V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V souzené věci je však zřejmé, že žaloba stěžovatele žádné žalobní body neobsahovala a že stěžovatel tuto žalobu v zákonné lhůtě pro její podání v tomto směru ani nijak nedoplnil. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz 2. věta ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínkou řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z citovaného ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť – takto široce pojímaná – povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.“

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se nedopustil nezákonnosti ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když žalobu stěžovatele podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, aniž jej předtím vyzval k odstranění nedostatku podmínky řízení, neboť dospěl k závěru, že po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní bod stává neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení.

K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nesrozumitelnost [ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], kterou stěžovatel spatřuje jednak v napadeném usnesení nesprávně uvedených datech a dále v tom, že v případě odvolání podaného A. J. krajský soud neuvedl konkrétní časové údaje, jež by potvrzovaly včasnost jejího odolání, považuje Nejvyšší správní soud za potřebné uvést následující:

Z judikatury zdejšího soudu týkající se otázky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu stojí za připomenutí rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud uvedl následující: „Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. ... Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“

V souzené věci je však z kasační stížnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu patrné, jak tento soud v jím projednávané věci rozhodl (žalobou stěžovatele proti oběma rozhodnutím správního orgánu odmítl), jsou odlišitelné jednotlivé části rozhodnutí, tj. výrok, odůvodnění a poučení o opravném prostředku, a rovněž účastníci řízení jsou jasně vymezeni. V daném případě proto nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nesrozumitelnost ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Je jistě žádoucí, aby krajský soud data, která zmiňuje ve svém rozhodnutí, uvedl správně, nelze však v ojedinělém a zcela zjevném překlepu v rámci rekapitulační části rozhodnutí krajského soudu spatřovat nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí. Pokud tedy krajský soud ve svém rozhodnutí nesprávně uvedl datum 19. 12. 2007 jako datum, k němuž je sepsáno odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města Liberec, Stavebního úřadu v Liberci, ze dne 23. 8. 2007, č. j. SUSR/7130/106383/07-nosko, CJ MML 149457/07, a to namísto data 12. 9. 2007, nemůže mít takováto chyba v psaní za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nesrozumitelnost.

Pokud stěžovatel spatřuje nesrozumitelnost rozhodnutí krajského soudu dále v tom, že tento soud taktéž v rekapitulační části uvedl odlišné datum odvolání stěžovatele („... proto bylo jeho odvolání datované dnem 12. 9. 2007 a 14. 9. 2007 zamítnuto ...“), je jeho tvrzení liché. Z obsahu správního spisu, který byl zdejšímu soudu k dispozici, totiž

vyplývá, že stěžovatel podal proti rozhodnutí Magistrátu města Liberec, Stavebního úřadu v Liberci, ze dne 23. 8. 2007, č. j. SUSR/7130/106383/07-nosko, CJ MML 149457/07, kterým bylo stěžovateli A. J. nařízeno odstranění staveb specifikovaných ve výroku rozhodnutí, odvolání ze dne 12. 9. 2007, které bylo správnímu orgánu doručeno dne 14. 9. 2007, a odvolání ze dne 14. 9. 2007, které bylo správnímu orgánu doručeno dne 18. 9. 2007. Krajský soud proto správně v rámci rekapitulační části svého rozhodnutí zmínil obě odvolání.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že v případě odvolání podaného A. J. krajský soud neuvedl konkrétní časové údaje, jež by potvrzovaly včasnost jejího odvolání, a z této skutečnosti dovozuje stěžovatel nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, konstatuje Nejvyšší správní soud, že stěžovateli nepřísluší hájit práva A. J. a nemůže proto ani činit námitky ve vztahu k této osobě. Ostatně tato není ani účastníkem řízení před Nejvyšším správním soudem, ani osobou zúčastněnou na předmětném řízení.

I přes výše uvedené však Nejvyšší správní soud považuje za vhodné uvést, že krajský soud za situace, kdy neměl o včasnosti odvolání podaného A. J. pochybnosti, nebyl v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 26/2003 - 57, www.nssoud.cz), oprávněn vyjadřovat se k této otázce. Stěžovatel má jistě pravdu v tom, že jeho odvolání a odvolání A. J. byla podána ve stejný den, tj. odvolání ze dne 12. 9. 2007 a odvolání ze dne 14. 9. 2007, a to vzhledem ke skutečnosti, že byla obsažena na stejné listině, avšak lhůta k podání odvolání byla v případě stěžovatele odvozována od jiného data než v případě A. J. Zatímco stěžovateli bylo rozhodnutí doručeno dne 24. 8. 2007, A. J. bylo rozhodnutí doručeno až dne 3. 9. 2008, a proto u ní byla lhůta pro podání odvolání zachována.

Pokud jde o námitky stěžovatele týkající se pochybení správního orgánu, považuje Nejvyšší správní soud v této věci za nezbytné poznamenat, že kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, v takovém případě přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS); potažmo rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí krajského soudu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2005, č. j. 2 As 38/2004 - 55, publikovaný pod č. 1070/2007 Sb. NSS). Stěžovatelem tvrzené důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jež směřují proti nesprávnému postupu správního orgánu, jsou proto z povahy věci vyloučeny.

Stěžovatel dále podal dne 23. 10. 2008 návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru,

že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému usnesení krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu